

1987/88:64

Prot. 1987/88:64

8 februari 1988

Måndagen den 8 februari

Kl. 12.00

*Kompletteringsval till
utskott*

*Om åtgärder för att för-
hindra freonutsläpp
från kärnkraftverk*

1 § Kompletteringsval till utskott

Anf. 1 TALMANNEN:

Centerns riksdagsgrupp har som suppleant i finansutskottet under Nils G Åslings ledighet anmält hans ersättare Stina Eliasson.

Vidare har vänsterpartiet kommunisternas riksdagsgrupp som suppleant i skatte-, närings- och bostadsutskotten anmält Paul Lestanders ersättare Vivi Niva.

Talmannen förklarade valda till

suppleant i finansutskottet

Stina Eliasson (c)

suppleant i skatteutskottet

Vivi Niva (vpk)

suppleant i näringsutskottet

Vivi Niva (vpk)

suppleant i bostadsutskottet

Vivi Niva (vpk)

2 § Svar på interpellation 1987/88:162 om åtgärder för att förhindra freonutsläpp från kärnkraftverk

Anf. 2 Miljö- och energiminister BIRGITTA DAHL:

Herr talman! Görel Thurdin har frågat mig om vilka mätningar som har gjorts vad gäller utsläppen av freon från kärnkraftverken samt vilka åtgärder regeringen i avvaktan på att kärnkraften avvecklas avser att vidta för att förhindra freonutsläpp från kärnkraftverken.

Jag kan informera Görel Thurdin om att det vid driften av kärnkraftverken i Sverige *inte* används några freoner eller andra CFC-föreningar – varken i kärnreaktorn eller i anslutning till denna. Dessutom kan jag informera om att det i den artikel som Görel Thurdin hänvisar till i sin interpellation redovisas även vissa andra felaktigheter. Bl. a. har CFC-föreningar sammanblandats med ädelgaser, vilket inte är samma sak.

Prot. 1987/88:64
8 februari 1988

Om åtgärder för att förhindra freonutsläpp från kärnkraftverk

I kärnkraftverken, liksom i många andra industrier av denna storleksordning, finns det emellertid konventionella kylanläggningar av typen kylskåp, luftkonditioneringsanläggningar etc. i vilka CFC-föreningar används. Vid Ringhals kärnkraftverk finns det dessutom en tvättanläggning för kläder där CFC används.

Någon mätning av CFC-utsläpp sker således inte vid de svenska kärnkraftverken och har inte heller varit aktuell, eftersom det inte genereras några CFC-utsläpp från de svenska kärntekniska anläggningarna.

De åtgärder som regeringen avser att vidta för att förhindra utsläpp av CFC-föreningar kommer att redovisas för riksdagen under våren 1988.

Anf. 3 GÖREL THURDIN (c):

Herr talman! Jag vill först tacka miljöministern för svaret.

Jag ställde interpellationen med anledning av bl. a. en artikel i tidningen Hälsa, och jag är väl medveten om att artikeln innehåller osaklighet i vad gäller sammanblandning av krypton och freon. Båda ämnena påverkar atmosfären, men på olika sätt. Jag skall återkomma till det senare.

Jag hade själv tidigare observerat artikeln. Men det var först när en person ringde upp mig och påminde mig om den som den ledde till handling. Det sägs att vi politiker skall föra folkets talan. Jag tyckte då att det fanns anledning att ställa frågan från oroliga människor i vårt land.

Det finns dessutom skäl att uppmärksamma allt som förs fram när det gäller kärnkraften. Det ges ju inte precis någon spontan information från berörda parter. Vi folkvalda har därför ett stort ansvar när det gäller att se till att nödvändig information kommer fram.

Så till artikeln och min fråga. Frågan och svaret på denna har bidragit till att klarlägga osakligheten i artikeln och också bidragit till att vi fått klarhet i att inga freonutsläpp sker från kärnkraftverken. Jag hoppas att tvättanläggningen i Ringhals inte i efterhand visar sig bidra till ytterligare freonutsläpp. Jag utgår ifrån att Birgitta Dahl kan lugna mig på den punkten.

Jag kan med tillfredsställelse konstatera att vårens miljöproposition kommer att klarlägga regeringens handlingsprogram i vad gäller freonutsläppen över huvud taget. Med tanke på den kommande propositionen finns det all anledning att observera ädelgasen krypton, som egentligen var orsaken till min fråga.

Klimatförändringar är miljöproblem som är nära förbundna med andra, såsom förurning och hotet mot ozonlagret. Alla dessa problem beror på föroreningar av atmosfären på grund av mänsklig verksamhet. Koncentrationen av vissa gaser i övre och undre delarna av atmosfären ökar. Om nuvarande trend fortsätter, kan det ske en påverkan på klimatet och skador på ozonskiktet. Detta konstaterades bl. a. vid en konferens i Villach 1985 om framtida klimatförändringar på grund av luftföroreningsutsläpp. Konferensen konstaterade vidare att stor osäkerhet råder om olika luftföroreningars påverkan och uppmanade regeringar och mellanstatliga organisationer att medverka till att förbättra kontroll och övervakning av de aktuella gaserna.

Ädelgasen krypton, som förekommer i bl. a. kärnkraftverk, misstänks kunna påverka såväl klimatet som ozonskiktet. Internationellt pågår en debatt om kryptonets roll i detta sammanhang. Radioaktivt krypton släpps ut

i stora mängder från kärnkraftsanläggningar över hela världen. Ädelgaserna kan som bekant inte inneslutas. Radioaktivt krypton joniserar, dvs. klyver befintliga molekyler, och kan påverka andra gaser i atmosfären. Vetenskapsmännen misstänker att krypton kan ladda partiklar och på så sätt utlösa åskväder.

Svenska klimatforskare anser att kunskaperna är klart otillräckliga för att man skall kunna bedöma effekterna av utsläpp av krypton. Jag vill mot denna bakgrund fråga miljöministern om hon är beredd att i enlighet med Villach-konferensens rekommendationer stödja forskning om kryptons effekter på atmosfären genom jonisering och ozonbildning.

Anf. 4 Miljö- och energiminister BIRGITTA DAHL:

Herr talman! Först vill jag konstatera att det är litet trist att pressen genom att kontrollera fakta dåligt i de artiklar som man publicerar bidrar till att sprida oro bland människor. Den här nämnda artikeln är faktiskt i en rad avseenden helt stollig. Naturligtvis är det viktigt att vi i sådana här sammanhang kan klargöra vad som är korrekt. Jag tycker att man på den här punkten kunde kräva litet mer av en tidning som dessutom heter Hälsa.

När det gäller Görel Thurdins fråga vill jag säga följande. Utsläppen av ädelgaser, inkl. krypton, kontrolleras i de svenska anläggningarna. Självfallet är vårt intresse för ozonskiktet, klimatförändringar och luftföroreningar sådant att det gäller alla ämnen som på något sätt utgör en fara för människors hälsa, för miljön eller det ekologiska systemet. Sådan forskning är prioriterad, men det räcker ju inte bara med forskning, utan det krävs åtgärder. Jag kan försäkra att vi i den miljöproposition som vi kommer att redovisa, liksom i det fortlöpande arbetet, ser med stort allvar också på frågan om ädelgaserna och deras inverkan. Vi arbetar internationellt för att alla länder skall se med det allvar som krävs på de här frågorna och att man bl. a. vid driften av kärnkraftverk, för att återgå till de anläggningar som var utgångspunkt för frågan, skärper säkerheten i olika avseenden, för den är inte tillräckligt bra ute i världen.

Anf. 5 GÖREL THURDIN (c):

Herr talman! Jag ser fram emot propositionen, för jag tror att den kanske kan konkretisera debatten i olika viktiga frågor. Men jag vill också visa på en sak när det gäller detta med information och hur ansvariga tjänstemän uppfattar behovet av information. Det är lätt att skratta åt människor som är rädda, och man tycker kanske att de ger uttryck för hysteri och fanatism, om man inte själv har varit utsatt för samma oro.

Jag vill hänvisa till ett papper som jag fått för kännedom och som visar att en ansvarig tjänsteman på Vattenfall skrivit till tidningen Hälsa med anledning av min interpellation. Han tyckte att sakfelet enbart givit upphov till politiskt käbbel. Detta visar hur stor vikt man lägger vid informationsfrågor.

Jag tycker att Vattenfall, där man hade fått kännedom om artikeln, redan tidigare kunde ha pekat på att det var fråga om ett sakfel och tillrättalagt detta i stället för att lägga ansvaret på tidningen att återkomma i frågan. Kunskapen i dessa frågor finns kanske i större utsträckning på Vattenfall.

Prot. 1987/88:64
8 februari 1988

Om åtgärder för att förhindra freonutsläpp från kärnkraftverk

Prot. 1987/88:64
8 februari 1988

Om åtgärder för att förhindra freonutsläpp från kärnkraftverk

Det är också beklagligt att tjänstemannen i sitt brev säger att det finns viktigare saker än att tillrättalägga sakfel. Trots allt har artikeln och interpellationen fäst uppmärksamheten på att även andra problem än radioaktiviteten är förenade med kärnkraftverken, t. ex. ädelgaser, och visat att det kanske finns behov av en bättre och mera spontan information om kärnkraftverken.

Vi politiker blir oroliga när vi i efterhand får veta t. ex. att man vid Oskarshamn 3 brister i efterlevnaden av gällande säkerhetsföreskrifter vid s. k. lokala kritiska prover liksom också när det i efterhand konstateras att man i Forsmark vid fyra tillfällen har släppt ut radioaktivitet med kylvattnet på grund av att nödvändiga säkerhetsåtgärder inte har vidtagits.

Den mänskliga faktorn gör sig påmind då och då, bl. a. i form av oro. Det är nödvändigt att ägna uppmärksamhet även åt frågor av lägre teknisk dignitet i kärnkraftverken.

Anf. 6 Miljö- och energiminister BIRGITTA DAHL:

Herr talman! Jag vill självfallet inte kommentera en andrahandsuppgift om vem som har skrivit vad i brev. Däremot vill jag säga att såväl myndigheterna, inkl. kärnkraftsinspektionen, som ägarna av våra kärnkraftverk har en klar skyldighet enligt lagen och sina instruktioner att informera och att lägga ned mycket arbete på information. Det är också främst i syfte att öka informationen som de lokala säkerhetskommittéerna har kommit till.

Jag vill vidare säga att de exempel som Görel Thurdin anförde faktiskt är goda prov på den öppenhet med vilken de svenska myndigheterna informerar om allt som de iakttar vad gäller säkerhetsfrågorna vid kärnkraftverk. Det är t. ex. därför som utsläppen i Forsmark har blivit kända. Det är ett exempel på att det förekommer en kontinuerlig offentlig rapportering, som är fullständigt öppen för alla, och så skall det vara.

Anf. 7 GÖREL THURDIN (c):

Herr talman! Jag håller i och för sig med Birgitta Dahl om att vi i vårt land har en i förhållande till vad som är fallet i många andra länder mycket stor öppenhet när det gäller information. Men en del personer som har en mera ansvarig ställning på kärnkraftsområdet än jag tycker att informationen inte skall komma fram på det vis som skett här, dvs. i efterhand, när det här förekommit brott mot säkerhetsföreskrifter. På något sätt måste dessa frågor uppmärksammas. Säkerhetsföreskrifterna syftar ju till att något dämpa den oro som finns över kärnkraften. Tjernobylyolyckan gav en mycket stor erfarenhet därvidlag och har kanske bidragit ganska mycket till att utveckla viljan till information.

Jag ser nu fram emot propositionen. Birgitta Dahl säger åtminstone att hon arbetar mycket seriöst med dessa frågor, och vi får väl anledning att diskutera dem i samband med propositionens behandling.

Överläggningen var härmed avslutad.

Anf. 8 Miljö- och energiminister BIRGITTA DAHL:

Herr talman! Sven Munke har frågat mig vad jag avser att föreslå för att miljöfarligt avfall från svensk stålindustri skall användas som råvara i produktionen vid ScanDusts återvinningsanläggning i Landskrona.

Låt mig först säga att jag är besviken över händelseutvecklingen i fallet ScanDust sedan tillståndet enligt miljöskyddslagen lämnades. Jag har också förståelse för den opinion mot bolagets verksamhet som uppstått i Landskrona. Jag vill samtidigt framhålla att det är nödvändigt att finna bra metoder för omhändertagande av miljöfarligt avfall. I fråga om stålverkens och metallindustrins avfall är det angeläget att finna metoder för att återvinna metallinnehållet. Den ursprungliga tanken bakom ScanDusts anläggning i Landskrona var därför god. Det är därför beklagligt att syftet med anläggningen inte har nåtts.

När det gäller den fråga som Sven Munke ställt till mig vill jag framföra följande.

Det tillstånd enligt miljöskyddslagen som bolaget fått innebär att bolaget får behandla 70 000 ton avfall per år. Redan när tillståndet lämnades stod det klart att endast en del av detta avfall skulle levereras från svenska industrier. Som villkor för det lämnade statsbidraget angavs att 22 000 ton av de restprodukter som årligen tillförs anläggningen skall ha uppkommit i Sverige. I början av år 1986 fick bolaget tillstånd av statens naturvårdsverk att årligen importera 48 000 ton av det aktuella avfallet.

På grund av svårigheterna att få återvinningsanläggningen att fungera tillfredsställande kommer, enligt vad jag erfarit, tills vidare bara rostfritt stoft att behandlas där. Mängden sådant stoft som uppkommer i svenska stålverk uppgår till omkring 10 000 ton per år. Naturvårdsverket har därför frånfallit kravet på att minst 22 000 ton per år av avfallet skall levereras från svenska stålverk. Tillståndsbesluten för de svenska stålverken har i flertalet fall formulerats på sådant sätt att länsstyrelserna har möjlighet att ålägga företagen att leverera sitt avfall till upparbetning när det finns förutsättningar för detta. Länsstyrelserna kan därför ålägga stålverken att leverera sitt avfall till ScanDust i den utsträckning som återvinningsanläggningen klarar av att behandla detta avfall.

Anf. 9 SVEN MUNKE (m):

Herr talman! Jag ber att få tacka statsrådet för svaret.

Det är med tillfredsställelse som jag konstaterar att statsrådet visar samma besvikelse som den som finns bland befolkningen i Landskrona över att man inte har lyckats med den här anläggningen, ett misslyckande som naturligtvis är att beklaga.

Man måste förstå dem som är kritiska i Landskrona, som är en kommun som sedan tidigare är hårt belastad. Det riktades redan från början mycken kritik mot anläggningens förläggning dit. Det var inte så konstigt, eftersom – som statsrådet säkert vet – luftföroreningarna i Landskrona är betydande, inte minst från detta nya företag. Regeringen drog ned på dessa utsläpp och

*Om företaget Scan-
Dusts återvinning av
miljöfarligt avfall*

ändrade koncessionsvillkoren, vilket också har mottagits med tacksamhet.

I dagarna har miljö- och hälsoskyddsnämnden i Landskrona fått prover på grönkål som har odlats i anslutning till företaget. I dessa prover uppgår t. ex. blyinnehållet till halter som ligger 20 gånger högre än vad som är acceptabelt vid användning som människoföda. Det har också gjorts liknande undersökningar på andra platser i kommunen. Det är klart att befolkningen blir uppskrämd av sådana rapporter.

Det är också beklagligt att företaget har släppt ut cyanider och liknande och därigenom tagit död på fisken på en mycket känd yngelplats i Öresund.

Enligt en del pressuppgifter är kapaciteten, eftersom man har tagit bort zinket från produktionen, nu 30 000 ton per dag. Enligt företagets egna uppgifter kan man lyckas få in ungefär 5 000 ton svenskt avfall. Det är ca 15 % av vad man kan bearbeta. Som bekant hämtar man då annat stoft, bl. a. från Tyskland. Detta innebär att avfallet kommer till Landskrona. Det försvinner inte därifrån utan stannar kvar dels i form av luftutsläpp, dels i form av slagg. Statsrådet säger nu att länsstyrelserna på de platser där de företag som producerar stoftet ligger har möjlighet att ålägga vederbörande företag att leverera avfallet till ScanDust eller någon annan liknande anläggning.

Min fråga är då: Kommer länsstyrelserna att ålägga företagen detta? De har möjligheten, men kommer de att använda sig av den?

För att ta emot stoftet måste återvinningsföretaget ta ut en avfallsavgift. Det har förekommit uppgifter i pressen om att denna avfallsavgift avskräcker företagen från att leverera sitt stoft; i stället dumpar man det på gammalt sätt. Det var väl inte precis meningen med denna anläggning.

Jag vill samtidigt ställa en annan fråga, som gäller zinkstoft. Det zinkstoft som kom till ScanDust exporterades till Spanien för uppbearbetning, men hur blir det med det zinkstoft som produceras? Skall det också exporteras, eller skall det dumpas i likhet med en stor del av det rostfria stoftet?

Anf. 10 Miljö- och energiminister BIRGITTA DAHL:

Herr talman! Jag tror att Sven Munke och jag är överens om att i den situation som har uppstått måste alla goda krafter samverka för att hitta goda lösningar både i fråga om ScanDust och i fråga om hur vi skall hantera sådant här avfall och återvinna metall.

När det gäller Sven Munkes första fråga om länsstyrelserna är det så, att de är tillsynsmyndigheter och har rätt, möjlighet och skyldighet att använda sitt ansvar för att ge de föreskrifter som behövs. Som jag nämnde i mitt svar är också tillstånden i allmänhet ursprungligen så utformade att länsstyrelserna kan göra detta. Men de kan dessutom göra det enligt sin allmänna tillsynsskyldighet. Som Sven Munke vet fullgör myndigheterna i Sverige sina åligganden på eget ansvar. Som ansvarigt statsråd skall jag inte lägga mig i hur myndigheterna hanterar enskilda ärenden, men jag kan väl uttala mig så här: Jag förutsätter att de ser med allvar på denna fråga och noggrant ser till att den här sortens avfall hanteras på ett ansvarsfullt sätt. Deponering är ingen bra metod.

Skälet till att man också importerar avfall från utlandet är helt enkelt att man på det sättet skall bidra till att få ekonomi i anläggningen.

När det slutligen gäller zinkstoftet så går de nuvarande planerna ut på att det skall tas om hand i Västtyskland vid en anläggning där som kan hantera det. Vi måste naturligtvis noggrant följa utvecklingen, så att det inte uppstår nya problem, men förutsättningen för det tillstånd enligt miljöskyddslagen som gavs före jul var att vi kände till att denna rekonstruktion var i hamn och att man hade en viss säkerhet för att det nu skulle gå bättre.

Jag vill också säga att det inte är slutliga villkor för utsläpp till luft och vatten som har meddelats. De utredningar och förslag till slutliga villkor som bolaget ålagts att redovisa skall ges in till koncessionsnämnden före utgången av innevarande månad. Därefter kommer koncessionsnämnden att ta upp frågan till slutligt avgörande.

Anf. 11 SVEN MUNKE (m):

Herr talman! Jag kan hålla med statsrådet om detta.

Även om det finns skäl för länsstyrelserna att föreskriva för dessa företag hur de skall hantera sitt avfall, är det inte säkert att de gör det. Vi har nyligen i Landskrona haft en, om jag får tillåta mig uttrycket, farsartad rättegång beträffande de utsläpp som förekommit. Invånarna i Landskrona är mycket kritiska, inte minst efter den rättegången.

Även om statsrådet inte anser sig kunna föreskriva att länsstyrelserna skall utöva den rätt de faktiskt har, hoppas jag att de tar del av den debatt som vi haft i dag och att det ger någon effekt.

Överläggningen var härmed avslutad.

4 § Föredrogs och hänvisades

Proposition

1987/88:81 till försvarsutskottet

5 § Föredrogs men bordlades åter

Konstitutionsutskottets betänkande 1987/88:16

Finansutskottets betänkande 1987/88:11

Lagutskottets betänkande 1987/88:13

Försvarsutskottets betänkande 1987/88:4

Näringsutskottets betänkanden 1987/88:14 och 15

6 § Anmälades och bordlades

Motionerna

med anledning av prop. 1987/88:76 om uppskjuten tidpunkt för gallring av socialnämndernas personakter och personregister

1987/88:So9 av Göthe Knutson (m)

med anledning av prop. 1987/88:78 om avreglering av yrkestrafiken

1987/88:T96 av Rolf Clarkson m. fl. (m)

1987/88:T97 av Gösta Andersson m. fl. (c)

Prot. 1987/88:64
8 februari 1988

Meddelande om interpellation

1987/88:T98 av Sylvia Lindgren och Sverre Palm (s)
1987/88:T99 av Sylvia Lindgren och Sverre Palm (s)
1987/88:T100 av Olle Grahn m. fl. (fp)
1987/88:T101 av Lars Werner m. fl. (vpk)

med anledning av prop. 1987/88:80 om bistånd åt asylsökande, m. m.
1987/88:Sf13 av Karin Israelsson (c)
1987/88:Sf14 av Nils Carlshamre m. fl. (m)
1987/88:Sf15 av Kenth Skårvik m. fl. (fp)

7 § Meddelande om interpellation

Meddelades att följande interpellation framställts

den 5 februari

1987/88:180 av *Mats Odell* (c) till socialministern om dödshjälp:

Den senaste tidens debatt om dödshjälp har oroat många handikappade. De känner sitt liv ifrågasatt. Vid en presskonferens den 4 februari sade en företrädare för DHR (De handikappades riksförbund) att det mest upprörande är att t. o. m. präster och en biskop i svenska kyrkan har uttalat förståelse för dödshjälp.

Ordföranden i DHR säger att många handikappade nu upplever döds-hjälpsdebatten som hotfull. Det är ju ingen debatt, utan hittills bara ett ensidigt framfört budskap om att det är ursäktligt att ta livet av en annan människa därför att den personen inte anses kunna leva ett bra liv, säger DHR-ordföranden och frågar: Vem kan bedöma värdet av något annat liv än sitt eget?

Inom DHR menar man att debatten om dödshjälp även skall ses som en effekt av besparingstänkandet inom sjukvården. – Det är som vi inte längre pratade om människor och moral utan om muttrar och andra prylar inom industrin. Det tycks passa i dag att föra fram ett budskap om att det är O.K. att ta livet av svårt sjuka, menar DHR-ordföranden.

Samhället borde nu i den accelererande dödshjälpsdebatten stå aktivt på de handikappades sida och tala om att det finns resurser för att ge alla handikappade bra vård, omsorg och stöd till ett så normaliserat liv som möjligt. Nu behövs stöd och hjälp för att leva – inte att dö.

Ytterst är det människovärdet som står på spel. Inte minst efter införandet av det nya hjärnrelaterade dödsbegreppet fruktar de handikappade i Sverige nu att en lag kan komma som ger läkare rätt att ge dödshjälp.

Ämnar socialministern ta initiativ till en lag om dödshjälp?

Kommer socialministern att vidta några åtgärder för att dämpa den oro som dödshjälpsdebatten har förorsakat de handikappade i Sverige?

Meddelades att följande frågor framställdes

Meddelande om frågor

den 5 februari

1987/88:338 av *Nils Berndtson* (vpk) till miljö- och energiministern om miljöproblemen vid sophantering:

Nyligen företagna mätningar vid sopförbränningsstationen i Kisa i Östergötland visar på alarmerande höga dioxinutsläpp.

Mot bakgrund härav vill jag fråga miljöministern:

Är regeringen beredd att vidta kraftfulla åtgärder för att komma till rätta med de allvarliga miljöproblemen vid sophanteringen?

den 8 februari

1987/88:339 av *Ingrid Ronne-Björkqvist* (fp) till socialministern om tilläggsdirektiv till utredningen om det ofödda barnet:

Hösten 1986 begärde riksdagen en noggrann genomlysning framför allt av "frågorna om tidsgränsen för ett fosters livsduglighet och av vilka säkerhetsmarginaler, som med hänsyn till svårigheterna att bestämma den exakta längden av en graviditet, bör finnas för att inte beslut om sen abort skall komma att fattas allför nära den tidpunkt då fostret kan bedömas som livsdugligt" (SoU 1986/87:5).

Utskottet framhöll att inseminationsutredningen – numera utredningen om det ofödda barnet – lämpligen borde behandla dessa frågor. I ett nytt betänkande hösten 1987 (SoU 1987/88:2) framhöll utskottet att detta arbete borde påbörjas utan dröjsmål. I en intervju i Dagens Nyheter den 5 februari framhåller utredningens ordförande Tor Sverne att de av riksdagen begärda tilläggsdirektiven ännu inte utfärdats.

Mot denna bakgrund vill jag fråga socialministern:

När avser regeringen att ge utredningen om det ofödda barnet de av riksdagen begärda tilläggsdirektiven?

1987/88:340 av *Lars Ernestam* (fp) till miljö- och energiministern om återvinningen av miljöfarliga batterier:

Insamlingen av miljöfarliga batterier pågår. Riksdagen har begärt förslag om pantsystem som möjliggör en ännu effektivare insamling.

Batterier samlas hos SAKAB för destruktion. De försök som påbörjats har fått avbrytas på grund av läckage och hälsorisker för berörd personal. För närvarande lagras batterierna.

Det är inte tillfredsställande att stora deponier byggs ut. Teknik för återvinning måste tas fram och riskerna för såväl personal som för den yttre miljön måste elimineras.

Prot. 1987/88:64
8 februari 1988

I anledning härav vill jag fråga miljö- och energiministern:

Meddelande om frågor

Vilka åtgärder kommer regeringen att vidta för att uppnå en tillfredsställande återvinning av miljöfarliga batterier?

9 § Kammaren åtskildes kl. 12.26.

In fidem

SUNE K. JOHANSSON

/Olof Marcusson